
Keisersnitt?

KORRESPONDANSER

LARS TVETER

I programmet *Først og sist* i NRK Fjernsynet ultimo september 2000 møttes to kolleger i samtale om bruk av keisersnitt kontra vaginale forløsninger.

Som ”gammel” gynekolog ble jeg i 1993 plassert på sidelinjen. Jeg skulle gjerne ha vært med en stund til.

Etter at jeg i 1977 deltok i den 5. internasjonale kongress i psykosomatisk obstetikk og gynekologi i Roma, ble jeg oppmerksom på hva fosteret opplever både under svangerskapet og fødselen. Men det tok flere år før denne kunnskap modnet i meg.

I dag tror jeg at selve fødselskampen som et foster gjennomlever, er meget viktig for barnets evne til senere å møte livets mange motganger. På et møte med forfatteren av boken *Den uendelige reisen innover* (1) i 1992, fikk jeg vite at amerikanske psykologer hadde undersøkt flere hundre barn etter planlagt keisersnitt. Man fant en klar tendens til ”å gå utenom” som Bøygen foreslo i *Peer Gynt*.

Omtrent på samme tid traff jeg en som arbeidet med narkomane. Et viktig ledd i behandlingen var å gi dem utfordringer. Hvis det er riktig at veien gjennom fødselskanalen er viktig, ja, kanskje avgjørende for hvordan et barn mester livet, så må man som obstetrikere bruke den kunnskapen og fortelle kvinnene om det, slik at valget mellom keisersnitt og vaginal fødsel blir skikkelig fundert. Selv der hvor bekkenet er for trangt, kan det være riktig å la fødselen komme i gang før keisersnittet foretas.

Fødeavdelingen er en forløsningsavdeling – ikke først og fremst for moren, men for barnet. På veien ut gjennom fødselskanalen vet vi ikke at forløsningen venter, men det gjør den. Slik er det også oftest senere i livets mørkeste stunder.

LITTERATUR

1. Lockert J. *Den uendelige reisen innover*. Oslo: Hilt & Hansteen, 1996.

Publisert: 30. oktober 2000. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 25. mars 2026.